

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 926/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 12 września 2019 roku w sprawie II K 41/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, wynikający z naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a polegający na uprzednio błędnym przyjęciu niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego (obraza art. 7 k.p.k.), a następnie ustaleniu, że oskarżony D.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	C. dopuścił się popelnienia przestępstwa oszustwa na szkodę Ł. S.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd odwoławczy zważył, iż skarżący ponosząc zarzut nieprawidłowej oceny jego własnych wyjaśnień i dowodów potwierdzających pobyt za granicą, zmierza do uzyskania zmiany wyroku poprzez ustalenie, że nie dopuścił się przestępstwa oszustwa. Tymczasem, choć jego apelacja jest częściowo zasadna tj. istotnie brak jest podstaw do przypisania mu sprawstwa bądź współsprawstwa tego czynu (współsprawstwo przyjął sąd I instancji), to zgromadzone w sprawie dowody, ocenione przez pryzmat zasad wymienionych w art. 7 k.p.k. uzasadniały przyjęcie, iż swoim zachowaniem (objętym aktem			

oskarżenia i
przypisanym
czynem) D. C.
dopuścił się
przestępczego
pomocnictwa do
popelnienia
oszustwa na szkodę
Ł. S..

Na wstępie sąd II
instancji zauważa,
że konstytucyjnym
elementem
współsprawstwa są,
poza znamionami
wyrażonymi w
przepisie części
szczególnej lub
przepisie
pozakodeksowym,
od strony
przedmiotowej -
wspólne wykonanie
czynu zabronionego,
zaś od strony
podmiotowej -
porozumienie
sprawców. Najkrócej
rzecz ujmując
współsprawstwo
można określić jako
oparte na
porozumieniu
wspólne wykonanie
przestępstwa, które
charakteryzuje się
po stronie każdego
ze współników
odgrywaniem
istotnej roli w
procesie realizacji
ustawowych jego
znamion.
Współsprawcą
przestępstwa jest nie
tylko osoba, która w
porozumieniu z inną
osobiście realizuje
całość lub część

jego ustawowych znamion, lecz także osoba, która co prawda osobiście nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu, ale której zachowanie się uzgodnione ze współnikiem (wspólnikami) stanowi istotny (konieczny) wkład w realizację wspólnego przestępnego zamachu. Tak więc cechą współsprawstwa jest to, że umożliwia ono przypisanie jednemu ze współsprawcy tego, co uczynił jego współnik w wykonaniu łączącego ich porozumienia. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, ani się znać, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowane przez każdego z nich czynności charakteryzujące „warstwę techniczno-wykonawczą”

składają się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia (zob. A. Wąsek, op. cit., str. 52 i nast., wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 roku, sygn. akt III KKN 371/00, Prok. i Pr.-wkl. rok 2003, nr 7-8, str. 2; wyrok SA w Krakowie z dnia 15 stycznia 2003 roku, sygn. akt II AKA 353/02, KZS rok 2003, nr 03, poz. 36).

W przedmiotowej sprawie sąd rejonowy stanął na stanowisku, że oskarżony D. C. współuczestniczył w popełnieniu czynu oszustwa z inną nieustaloną osobą (taki czyn przypisał D. C.) w tym poprzez założenie konta bankowego na prośbę owej nieustalonej osoby, celem bezprawnego wyłudzenia pieniędzy od pokrzywdzonego. Ustalił także, że jako, iż jest osobą dorosłą oraz z bagażem doświadczeń, tak więc zdawał sobie sprawę, że konto może być wykorzystane do działalności przestępczej, przy czym nawet będąc w

chwili zarzucanego
czynu poza
granicami kraju,
dysponował
elektronicznym
dostępem do konta
i mógł na bieżąco
śledzić transakcje.
Potwierdzeniem roli
oskarżonego w
przestępczym
procederze miał być
także fakt, że
w okresie po
dokonaniu
inkryminowanego
czynu większość
wypłat z
bankomatów
następowała w
miejscowościach, w
których oskarżony
posiadał stały
domicyl, lub z
którymi związany
był zawodowo.

Sąd odwoławczy
zauważa, że do
przyjęcia
współsprawstwa
oczywiście nie jest
konieczne, aby
każda z osób
działających w
porozumieniu
realizowała niejako
własnoręcznie
znamię czynu
zabronionego, lecz
wystarczy, że osoba
taka – dążąc do
realizacji
zaplanowanego
wspólnie celu –
działa w ramach
uzgodnionego
podziału ról, co
najmniej ułatwiając
bezpośredniemu

sprawcy wykonanie
wspólnie
zamierzonego celu.
Współsprawcą jest
zatem ten, którego
zachowanie
dopełniło
zachowanie innych
uczestników
postępowania w
stopniu, który
zgodnie z
porozumieniem i
podziałem ról
współdecydował o
popelnieniu
przestępstwa (por.
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
19 czerwca 1978
r., OSNKW 1978,
nr 10, poz.
110). Do przyjęcia
współsprawstwa
konieczne jest więc
ustalenie istnienia
owego porozumienia
osób
współdziałających ze
sobą w realizacji
ustawowych
znamion
określonego
przestępstwa. Istota
współsprawstwa
wymaga bowiem
współdziałania co
najmniej dwóch
osób, nie tylko w
sensie obiektywnym,
co oznacza że
każda z nich musi
obejmować swoim
zamiarem realizacji
całość znamion
określonego czynu
przestępnego, do
czego niezbędne
jest porozumienie
co najmniej w

postaci świadomego współdziałania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r. II KR 60/85-OSNKW 1985/11-12/91, z dnia 17 sierpnia 1984r. -III KR 205/84-niepublikowany, z dnia 19 czerwca 1978 r. -I KR 120/78-OSNKW 1978/10/110, Komentarz do Kodeksu Karnego, pod red. K.Buchały i A.Zolla – część ogólna - tom I , str. 172-175 – KW Zakamycze 1998).

Realia natomiast przedmiotowej sprawy, w ocenie sądu odwoławczego, nie pozwalają na przyjęcie, że pomiędzy oskarżonym, a nieznaną osobą nastąpiło owo w/w porozumienie celem realizacji przestępstwa oszustwa, nawet w konkludentny (dorozumiany) sposób. Nie wynika z niej bowiem, by pomiędzy tymi osobami istniał uzgodniony podział ról w ściśle określonym celu tj. w celu oszukania pokrzywdzonego Ł. S. oraz by oskarżony działał - jak tego

wymaga przepis art. 286 § 1 k.k. - z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym jego popełnienia, a tylko taki zamiar może towarzyszyć sprawcy, czy współsprawcy przestępstwa oszustwa. Nie wskazuje na to ani oceniana przez pryzmat zasad logicznego rozumowania, wiedzy, doświadczenia życiowego i zawodowego wymowa depozycji oskarżonego, ani nieosobowy materiał dowodowy, w szczególności w postaci historii operacji na koncie oskarżonego, informacji od Straży Granicznej w Ł. oraz historii plac od zagranicznego pracodawcy.

O szczególnej postaci zamiaru, jaki musi towarzyszyć sprawcy przestępstwa oszustwa wielokrotnie wypowiadała się judykatura. Zachowanie sprawcy/sprawców musi być ukierunkowane na konkretny sposób działania wobec

pokrzywdzonego tj.
jego pokrzywdzenie
poprzez
wprowadzenie
pokrzywdzonego w
błąd, czy
wykorzystanie już
istniejącego takiego
błędu dla osiągnięcia
przysporzenia.

Przestępstwo
oszustwa określone
w art. 286 § 1 KK
jest przestępstwem
umyślnym,
zaliczanym do tzw.
celowościowej
odmiany
przestępstw
kierunkowych. Jego
znamiona
podmiotowe
znacznie wybiegają
poza samo
zachowanie się
zewnątrzne sprawcy,
nadając mu sens
szczególny, bez
którego zachowanie
sprawcy jest z
punktu widzenia
prawa karnego
irrelevantne.

Ustawa wymaga, aby
zachowanie sprawcy
było ukierunkowane
na określony cel,
którym w przypadku
oszustwa jest
osiągnięcie korzyści
majątkowej.

Sprawca,
podejmując
zachowanie, musi
mieć wyobrażenie
pożądaną dla niego
sytuacji, która
stanowić ma rezultat
jego zachowania.
Takie ujęcie

znamion strony
podmiotowej
wyklucza możliwość
popelnienia
oszustwa z
zamiarem
wynikowym.
Elementy
przedmiotowe
oszustwa muszą
także mieścić się w
świadomości
sprawcy i muszą być
objęte jego wolą.
Sprawca nie tylko
musi chcieć uzyskać
korzyść majątkową,
lecz musi także
chcieć w tym celu
użyć określonego
sposobu działania
lub zaniechania. Nie
można uznać za
wypełnienie
znamion strony
podmiotowej
oszustwa sytuacji,
w której chociażby
jeden z
wymienionych wyżej
elementów nie jest
objęty świadomością
sprawcy. Brak jest
również realizacji
znamion strony
podmiotowej w
przypadku, gdy
sprawca chociażby
jednego z
wymienionych
elementów nie
obejmuje chęcią,
lecz tylko nań
się godzi -
tak przykładowo
wypowiedział się
Sąd Apelacyjny
w Warszawie w
orzeczeniu z dnia

11.6.2014 r., sygn. II
AKa 142/14.

Sąd odwoławczy
zważył, iż
przekonują
wyjaśnienia
oskarżonego w tej
części, w której
podniósł, że sam
znalazł ogłoszenie
innej osoby na
portalu
internetowym oraz
nawiązał z nią
łączność, by zarobić
pieniądze na
założeniu konta
bankowego dla tej
osoby na nazwisko
oskarżonego.

Przekonują
wyjaśnienia
oskarżonego, że
czynił powyższe,
bo potrzebna mu
była pozostała kwota
pieniędzy na wyjazd
poza granice kraju w
celach zarobkowych.
Spotkanie z
nieustaloną osobą
poprzedziły
kontakty e- mailowe
i rozmowy, a odbyło
się ono styczniu
2015r. w okolicach
banku w W..
Żaden dowód nie
przeczy takiej dacie
i miejscu spotkania
(potwierdzają to
dokumenty
bankowe) oraz temu,
iż oskarżony uczynił
powyższe dla
zarobku. Podobnie
żaden dowód nie
przeczy temu, że
oskarżony dążył do

sprawdzenia swego kontrahenta, spotkał się z nim osobiście, a nawet że mógł widzieć jego dokument tożsamości.

Wiedza i doświadczenie życiowe pozwala na uznanie, że oskarżonemu istotnie przyświecał cel zdobycia określonych środków finansowych, czego sam nie neguje, jednakże nie sposób powiązać tej chęci z realizacją całości znamion czynu oszustwa (do czego dodatkowo niezbędne było porozumienie), tj. z chęcią wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego w celu niekorzystnego rozporządzenia przez niego mieniem i uzyskania przez niepożądaną osobę wymiernych korzyści. Na płaszczyźnie woluntatywnej po stronie oskarżonego nie sposób wykazać takiego związku.

Wersję prezentowaną przez oskarżonego w dostatecznym stopniu uwiarygadnia m.inn.

przedłożona dokumentacja zawierająca cotygodniowy rejestr godzin pracy pochodząca od zagranicznego pracodawcy oraz informacja pochodząca od Straży Granicznej. Nie ma racji sądu meriti podnosząc, że dokumenty przedstawione na poparcie wersji oskarżonego (tj że w okresie w którym dochodziło do oferowania produktów na portalach handlowych i wypłaty środków z konta, pozostawał on poza granicami kraju i nie interesował się losami założonego konta bankowego) mogły zostać sfabrykowane na potrzeby obrony w toczącym się postępowaniu. Wobec braku dowodu przeciwnego i niepotwierdzenia ich fałszerstwa, nie sposób obalić twierdzeń o faktycznym pobycie D. C. za granicą.

Zważyć także należy, że gdyby oskarżony istotnie obejmował swym zamiarem całość znamion

oszustwa, działając wspólnie i w porozumieniu w celu oszukania pokrzywdzonego, logicznym byłoby odmienne jego zachowanie po powrocie do kraju. Ewentualne śledzenie operacji na koncie bankowym przy użyciu internetu, a przede wszystkim analiza w październiku 2017 roku wydruków z konta bankowego - do otrzymania których przyznał się oskarżony (wówczas musiał zaobserwować, jak często, od ilu osób i z jakich tytułów wpływają pieniądze oraz kto i ile razy je wypłaca), potwierdzały liczne wpłaty z tytułu sprzedaży tożsamy przedmiotów. Takie także wpłaty świadczyły niezbicie o tym, iż założonego konta z pewnością nie wykorzystano tylko do tego, by jakiś zarobek ukryć przed komornikiem. W takiej natomiast sytuacji oskarżony, jako współsprawca oszustwa, zapewne nie udałby się do placówki banku i nie narażał tym samym na zatrzymanie. Taki sposób działania

przeciłyby
jakimukolwiek
racjonalnemu
zachowaniu osoby,
która miałaby
popęlnić oszustwo
wspólnie i w
porozumieniu z inną
osobą.

Zbyt daleko idące
wnioski wysnuł sąd
meriti z faktu,
że w okresie po
dokonaniu
inkryminowanego
czynu większość
wypłat z
bankomatów
następowala w
miejscowościach, w
których oskarżony
posiadał stały
domicyl lub z
którymi związany
był zawodowo.
Równie
prawdopodobnym
jest w niniejszej
sprawie, że takich
operacji mogła
dokonać także
wspomniana inna
osoba, która
dysponowała
nieskrepowanym
dostępem do
rachunku
bankowego,
jednakże
zgromadzony
materiał dowodowy
w niniejszej sprawie
nie pozwala na
jednoznaczne
ustalenie
porozumienia w celu
oszustwa.

Apelant (oskarżony) próbuje natomiast forsować stanowisko, że zakładając odpłatnie konto bankowe i udostępniając bliżej nieokreślonej osobie dokumenty do niego, nie miał świadomości, iż posłuży ono do przestępczych celów i nie miał zamiaru nikogo oszukać. Z takim stanowiskiem nie sposób się już zgodzić.

Oskarżony bowiem, jako linię obrony prezentuje wersję, że osoba dla której założył konto bankowe chciała ukryć fakt posiadania pieniędzy (otrzymania przelewu gotówkowego) w obawie przed prowadzoną egzekucją komorniczą. Z wyjaśnień jego wynika jednak wprost, iż czynność założenia konta (przedmiotowego - wskazanego w opisie zarzucanego czynu) dla potrzeb jednej i tej samej osoby w styczniu 2015r. powtórzył. Tak więc, o ile można byłoby próbować jeszcze bronić tezy

o chęci niesienia pomocy innej osobie przy pierwszym zakładanym dla niej koncie bankowym, to już z pewnością takie uzasadnienie nie wchodziło w grę, dla kolejnego konta założonego dla tej samej, a nieustalonej osoby, a pod przykrywką danych oskarżonego.

Tymczasem D. C. wykorzystał ten sam mechanizm i sposób działania. Była to czynność odpłatna i kolejna. W/w spotkał się osobiście z nieustaloną osobą, która już czekała, aż udostępniony jej zostanie osobiście przez oskarżonego komplet dokumentów umożliwiających korzystanie z konta, po czym nastąpiła zapłata kwoty do rąk oskarżonego za dokonaną przez oskarżonego czynność.

Oskarżony przy tym w dość naiwny sposób stara się zakamuflować pełne personalia tej osoby, wskazując, że na prezentowany mu dowód osobisty jedynie "zerknął". Gdyby oskarżony rzeczywiście, jak twierdzi, nie miał świadomości

przestępczego wykorzystania konta/kont do nielegalnych celów, to nic nie stałoby na przeszkodzie wskazaniu osoby, na rzecz której ustanowił rachunek bankowy. Chęć niesienia pomocy osobie całkowicie nieznannej, bo akurat grozi jej egzekucja, brzmi nazbyt naiwnie. Depozycje oskarżonego należy również oceniać przez pryzmat życiowego doświadczenia oraz powszechnej, z racji szerokiego nagłośnienia w środkach masowego przekazu, wiedzy o częstym procederze oszustw internetowych, gdzie potencjalny sprzedawca oferuje do sprzedaży nieistniejący przedmiot (czy usługę, która wykonana być nie może), a gdzie zapłata przez kupującego następuje na konto nieistniejącej osoby, bądź podstawionej osoby. Logicznie w powyższe wpisuje się niezwłoczny wyjazd oskarżonego za granicę. Znane z życiowego i zawodowego doświadczenia są

przypadki osób, które wyjeżdżając za granicę, z tego właśnie powodu są przekonane o braku możliwości ponoszenia ewentualnych konsekwencji sprzedania komuś swoich danych, czy dostępu do założonego konta.

Nie sposób jest obronić stanowiska, że oskarżony nie powziął wątpliwości, co przestępczych celów w/w zabiegów w banku. Skoro osoba, dla której założył to konto, miała mieć w/w rodzaju określone problemy finansowe, to w jakim celu było zakładane dla jej potrzeb kolejnego konto ergo w jaki sposób, w takiej sytuacji miałyby ewentualnie pomóc takiej osobie posiadanie kolejnego konta? W żaden logiczny sposób oskarżony nie był w stanie wyjaśnić powyższego i żaden inny logiczny wniosek, w ocenie sądu odwoławczego, z takiego działania oskarżonego się nie nasuwa, jak tylko taki, że oskarżony pomógł

tej innej osobie w
popelnieniu
przestepstwa
oszustwa oferujac
jako instrument,
narzedzie tej
pomocy tj. owe
konto bankowe
wraz z kompletem
dokumentow do
swobodnego
korzystania z niego.
Oskarzony przy
tym godzil sie
na to, ze tak
zalozone przez siebie
konto, z utajnieniem
faktycznej osoby
korzystajacej z
rachunku, moze
posluzyc do
popelnienia
przestepstwa z jego
wykorzystaniem,
czego swiadomosc,
jako osoba dorosla,
rozumna, a
korzystajaca z
dobrodziejstwa
internetu, musial
miec. Dla
pomocnictwa w
popelnieniu
przestepstwa
oszustwa wystarcza
natomiast jedynie
zamiar ewentualny
pomocnika.
Potwierdzeniem
powyzszego jest
przykladowo wyrok
Sadu Najwyzszego z
dnia 18 wrzesnia
2019r. wydany w
sprawie II KK
406/18, gdzie
czytamy: Nie ulega
watpliwosci ze
pomocnictwo do
oszustwa z art.

<p>286 § 1 KK, może być dokonane także w zamiarze ewentualnym. O ile więc postać sprawcza tego przestępstwa wymaga nastawienia kierunkowego, to pomocnik może jedynie godzić się na to, że ułatwia sprawcy popełnienie oszustwa (opubl. Legalis Numer 2264791).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku - powyższe należy wnieść z treści apelacji - poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu lub o uchylene rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był kompletny w stopniu, który umożliwił sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji o</p>		

<p>zmianie zaskarżonego wyroku, jednakże nie w tak szerokim zakresie, jakiego domagał się skarżący tj. nie poprzez uniewinnienie, a poprzez przyjęcie pomocnictwa do przestępstwa oszustwa.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>pkt 2 wyroku Sądu Rejonowego tj. rozstrzygnięcie w zakresie wydatków</p>		

za postępowanie I-szo instancyjne		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 (opis czynu i jego kwalifikacja prawno-karna) oraz wymiaru kary		
Zwięźle o powodach zmiany		
W zakresie uznania oskarżonego za winnego czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, powody zmiany rozstrzygnięcia wskazano w rubryce 3 -stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków. Z uwagi na dokonaną zmianę wyroku, sąd		

okręgowy zmodyfikował także wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego, obniżając orzeczoną karę pozbawienia wolności do wysokości 5 miesięcy. W sprawie istnieją bowiem okoliczności, które stawiają oskarżonego w pozytywnym świetle - szkoda w istocie nie była znaczna, a popełnienie przestępstwa polegało na pomocnictwie, jednakże nadal przeważają te, które stanowią dowód nagannej postawy, jaką w/w prezentował – mimo młodego wieku wielokrotna karalność za czyny przeciwko mieniu. Powyższe uzasadniały sięgnięcie po najsurowszy rodzaj kary. W przekonaniu sądu okręgowego – biorąc pod uwagę wszystkie ustalone okoliczności – wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności będzie współmierną reakcją karną do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości

<p>przypisanego czynu. Tak określona kara w sposób wystarczający spełni cel wychowawczy, represyjny i zapobiegawczy wobec sprawcy, a także cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt 3 sentencji	Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zwolnił oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków poniesionych w		

	<p>postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 624 § 1 kpk, kierując się jego trudną sytuacją finansową i bytową wyrażającą się aktualnym pobytem w warunkach izolacji penitencjarnej, co istotnie ogranicza możliwości zarobkowe D. C. (uwzględniając rzeczywistą możliwość i dostępność posiadania odpłatnego zatrudnienia w tych warunkach).</p>	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 12 września 2019 roku w sprawie II K 41/18	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana